

ČAJ

Pro chvíle pohody

LEDEN 2008

Časopis Autorů Jičínka

Motto:

Co je to láska?

Kopací míč se přiznal:
parádní branka

Jiří Figura

20

Vážení čtenáři,

jubilejní dvacáté číslo je zasvěceno sportu ve všech podobách. Nakonec rok 2008 je olympijský, v srpnu se rozhoří olympijský oheň v čínském Pekingu, dokonce i Řehečská slepice letos vyhlásila témata literární soutěže se sportovním nábojem. A ČAJ chce přispět se svou troškou do mlýna.

Hostem dnešního ČAJe je velký sportovec z Beskydska Jiří „George“ Figura, fanda fotbalu, jak to dokumentuje svoji sbírkou Branka – body – peníze, ze které jsou uveřejněné ukázky.

Trochu odlišný vztah ke sportu má spíš „antisportovec“ Pavel Hons, jak dokazuje jeho povídka ze souboru Škola základ smrti Sportovní den.

No a já přibalil vzpomínku má mé fotbalové začátky na lavičce vojenského VTJ, pochopitelně s trochou nadsázky. A potom Vás ještě pozvu na olympiádu, tentokrát v zoologické zahradě.

Takže v roce 2008 BUĎTE FIT, sportujte a když vás bude tělo bolet, dejte si dobrý ČAJ!

Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Jiří FIGURA

– Branky, body, peníze (3 - 5)

Pavel Hons

– Sportovní den (6 - 9)

Václav FRANC

- Na lavičce (10 - 12)

- Olympiáda v ZOO (13 – 16)

HOST ČAJE:

Jiří „George“ FIGURA, ing. (1937, Ostrava) - člen Literárního klubu Petra Bezruče od roku 1998. V roce 1999 absolvoval kurz žurnalistiky pořádaný Centrem nezávislé žurnalistiky v Praze ve spolupráci s nadací Freedom Forum (New York, USA). Píše aforismy, epigramy, fejetony a články do regionálního tisku. Snaží se o obnovu starojaponské formy veršů v haiku, tanka a waka. Velmi oblíbené jsou jeho limericky psané v pětiveršové formě s neodmyslitelným jazykovým gagem, který nás zavádí do šťastné říše zapomnění a radosti, podobně jako lidová píseň a říkadla. Získal celou řadu ocenění v celostátních soutěžích. Žije v Nové Vsi u Frýdlantu n.O. Stále sportuje, hraje tenis, nohejbal a je mistrem města v pétanque. Uznává, že literární dílo musí obsahovat tři pilíře: 1. Stručnost a vtip 2. Vtip a stručnost 3. Stručnost a vtip.

Kromě každoročně vydávaných almanachů, vydal tři kolibříky: Z beskydských kotárů, škarp a roklí, Z beskydských hospod, krčem a putyk a Fotbalové haiku. Na rok 2008 připravuje (opět ve formě kolibříka): Beskydské moře (času, pohody a inspirace). Oblíbené motto: „Před verši smekni, u HAIKU se zamysli.“

ČAJ pro chvíle pohody

č.20, leden 2008, ročník VII

Vydáno 10. ledna 2008 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

FOTBALOVÉ HAIKU aneb BRANKY, BODY, PENÍZE

Jiří FIGURA

„Fotbalový míč mne provázel celý život, jen místo hráče působím již jako trenér těch benjamínků.“

Jiří FIGURA

Motto:

Co je to láska?

Kopací míč se přiznal:
parádní branka

Fotbalová
poezie
hřiště

Šlapák
není
tanec

Sahali
na tři
body

Brankář
vychytal
nulu

Zápas
začíná
bez branek

Popis
práce:
góly

Udělal
z něho
statistu

Místo
fotbalu
karty

V zápase
nepotkal
míč

Lámal
se
chleba

Malá
domů
selhala

Kopem
rozsvícená
svíčka

Soupeř
ukázal
zoubky

Vrah
gólových
šancí

Útočník
nafilmoval
jedenáctku

Třináctý
hráč
fandové

Přihrávka
měla
oči

Fotbal
nemá
logiku

Centrované
padající
listí

Ofsajdová
past
sklapla

Zed'
byla
děravá

Hráli
jak
ponocní

Fotbalový
Paganini
koncertoval

Porážku
nemohli
skousnout

Hostům
narostla
křídla

Měl
několik
hlaviček

S podplaceným
rozhodčím
k vítězství

Brankář
připomínal
ementál

Kolik
chcete
banánů?

Kanonýrům
zvlhnul
prach

Z obrany
udělali
cedník

Udělal
soupeři
stoličku

Konečný hvizd:
Masivní poklop
byl otevřen nad žumpou
fotbalu v Česku

SPORTOVNÍ DEN

Pavel HONS

V závěru školního roku, přesně den před vysvědčením, pořádá vždy místní škola pro své žáky pozoruhodnou atrakci, známou jako takzvaný sportovní den. Odcházející devátá třída dostane za úkol uspořádat pro ostatní nižší ročníky rozličné kvazizábavné hry, jako například házení míčků na cíl, skok do dálky, běh s vyfouknutým vejcem na lžici a podobně. Vzhledem k tomu, že značná část příprav těchto soutěží leží na bedrech žáků, bývají jen výjimečně obměňovány a inovovány, neboť nikdo nepokládá za potřebné namáhat se vymyšlením něčeho nového či zbytečně komplikovaného.

Také letos tedy přišla Sandra Mrožová do své třídy a oznámila, že je zapotřebí, aby se žáci rozdělili na skupinky po dvou až třech osobách a každá z těchto skupinek si připravila nějakou veselou, zábavnou soutěž. I když se v průběhu přestávky spekovalo o nejrůznějších inovacích a padaly návrhy na neotřelé zábavné úkoly, nakonec se všichni spokojili s těmi již zavedenými a léty prověřenými. Ostatně bylo to pochopitelné, neboť se dal předpokládat značný odpor a problémy při prosazování revolučních návrhů na soutěže s pravidly jako: „Na hrací ploše stojí sud s vodou. Úkolem hráče je udržet hlavu Liduše Fešné co nejdéle pod hladinou.“ Nebo: „K fotbalové brance se ostnatým drátem pevně přiváže Sandra Mrožová. Jednotliví hráči k ní postupně přistupují a kopají ji do hlavy. Komu se podaří oddělit jí kopem hlavu od těla, vyhrává.“

Tradiční soutěže se sice nevyznačovaly takovou mírou zábavnosti a nevzbuzovaly v žácích takové nadšení jako dva výše uvedené nerealizované návrhy, ale k jejich dobru je třeba přičíst, že také nevyžadovaly zdaleka tolik organizačního úsilí. Většinou byly rekvizity potřebné k jednotlivým hrám uschovány ve škole už od loňska nebo bylo možné si je snadno vypůjčit z tělocvičny. Jedinou výraznější práci tak představovalo jen rozmístění propriet na jednotlivá stanoviště, nacházející se v prostoru okolo školní budovy. Určitého outsidera mezi možnými disciplínami představovala soutěž v odborných kruzích známá pod názvem „sahání do sajrajtu“, neboť k jejímu uskutečnění bylo zapotřebí určité domácí přípravy. Čistě pro objasnění: jednalo se o velmi veselou hru, kde měl soutěžící za úkol vyjmout rukou klíč umístěný na dně sklenice naplněné nejrůznějšími nechutnými hmotami. Zvýšená námaha při přípravě byla však na druhé straně vyvažována tím, že vytvořením směsi sajrajtu práce organizátorů de facto končila a dále už jim jen stačilo pobaveně sledovat výrazy na tvářích soutěžících, kteří byli nuceni do ní sáhnout. Ostatně samotná příprava směsi nebyla nikterak náročná. V podstatě stačilo smíchat vše, co bylo po ruce, tedy například vejce, mouku, olej, ocet, vařenou rýži a zubní pastu či třeba motorový olej. Pro větší říz ještě přidat něco kyseliny z autobaterie, a bylo vystaráno.

Největší oblibě a největšímu zájmu ze strany potenciálních organizátorů se však těšila velice atraktivní disciplína – střelba ze vzduchovky. Tradičně ji měl na starosti učitel dějepisu a německého jazyka, známý nadšenec do druhé světové války, který vždy přinesl potřebné sportovní zbraně z bývalého skladu CO, předal je žákům a ty pak pověřil dohledem nad hladkým průběhem celé soutěže. Nikdy nevznikly žádné problémy a vše šlo hladce, ku spokojenosti všech zúčastněných. Leč minulý rok odešel tento učitel do důchodu, aby se mohl plně věnovat své unikátní sbírce nášlapných min, která byla jeho chloubou. Jako jediný v republice se mohl pyšnit tím, že všechny jeho sběratelské kousky jsou plně funkční. Bohužel přišel o část své

sbírky a manželku, když mu v době jejich nepřítomnosti všetečný pes Adolf nejprve roztahal miny po celém domě a několik jich pak zákeřně zahrabal na zahradě. Povinností organizačně zajišťovat střelbu ze vzduchovek tak byly letos pověřeny učitelky tělocviku Sandra Mrožová s Tamarou Trčkovou.

Nejaktivnější část deváťáků, odmítajících se smířit s asistencí u podřadných a nudných disciplín, stála shromážděna u zadního vchodu do školy a byla připravena porvat se o výsostný post u vzduchovek. Tamara se Sandrou vyšly ze dveří a každá z nich nesla dvě pušky. Žákům jen poručily, aby ze školníkovy boudy přinesli dřevěné lavice, na které se poté umístí dřevěné hranoly, do kterých se bude střílet, a rozestavili je na louce za školou. S jejich prací ale nebyly spokojeny.

„Kam to dáváš?“ řvala Sandra Mrožová na žáka umísťujícího dřevěnou lavici. „Tady to přece nemůže stát, protože pak tam přijde slunce a přece se nebude střílet proti slunci!“ Žák se zarazil.

„Ale loni to bylo takhle, že jo?“ podíval se na ostatní.

„No jasně, každéj rok to bylo takhle, tak proč by to mělo letos bejt jinak?“ potvrzovali.

„Hele hele, seš ňákej moc chytřej! Když vám řeknu, abyste to dali támle,“ a ukázala na roh louky ohraničený skupinkou keřů a jehličnatých stromů, „tak to tam dáte a nebudu tady s váma vo tom diskutovat!“

Žáci tedy, ač našťvaní a neznající důvod, upravili orientaci podstavců pro terčové špalíčky podle nařízení učitelky.

„A teď vypadněte! My si to tady pohlídáme samy!“ zařvala Trčková.

„Ale vždycky tady u toho byli deváťáci...“ pokusil se kdosi protestovat.

„Hele, už sem snad vo tom něco říkala!“ přidala se svojí troškou řevu do mlýna Mrožová. „Tak vypadněte, eště by se tady někomu něco stalo! Já to znám!“

Žáci tedy, ač s nechutí a tichými nadávkami, odešli zpět ke svým původním, méně zábavným a atraktivním soutěžím.

„Parchanti!“ odplivla si Sandra, když žáci začali mizet z dohledu. „Určitě je k tomu pustíme! To zrovna!“

„By se zmrzačili!“ souhlasila horlivě Tamara.

„A víš, jak se s tím vlastně střílí?“ obrátila se na ní s otázkou Sandra a podívala se na vzduchovky.

„No jasně! Ééé..., teda eště né, ale na tom nic není! Tady se to takhle zlomí..., sakra, proč to nejde...?!“ pokusila se o nabití vzduchovky Tamara.

„Musíš asi zmáčknot tadyto dóle,“ radila jí Sandra.

„No jo, vidíš! Tak a takhle sem dám ten náboj... a zase to zavřeš.“ Trčková nabila vzduchovku a přiložila si ji k oku. Zamířila na dřevěné špalíčky a vystřelila. Její střela ale pochopitelně minula cíl a suverénně zasvištěla do vysokého křoví, rozprostírajícího se za lavicí s terčí a tvořícího tak jakýsi přirozený živý plot. Sandra ani Tamara ovšem netušily, že za tímto živým plotem vede už odedávna vyšlapaná cestička, po které si to právě vyšlapoval čiperný důchodce Kalousek. Nic netuše si právě říkal, že v rámci své dopolední procházky navštíví také staré přátele v domě seniorů, když tu z keře po jeho boku cosi vyletělo a prudce se mu zabodlo do holeně. Kalousek zavyl a bolestně se chytil za nohu.

„Aú aú! Co to sakra bylo? Že by tu žili tak rychlý sršni?“

Na druhé straně neprůhledné křovinaté hradby zatím Sandra hodnotila Tamařinu nepovedenou ránu:

„Dyť to vůbec neumíš! Teď se koukej, jak se to dělá!“ Vložila diabolku do vzduchovky, zamířila a vystřelila.

Prudká bolest, tentokrát nad kolenem, podlomila Kalouskovi nohy a ten se svalil na zem.

„Taky nic!“ smála se Sandře Tamara. „Ale já vím, proč jsme se netrefily. Musíme si na to lehnout!“ Nabila zbraň, položila se do trávy, pečlivě zamířila a vypálila. Ani teď ovšem svůj cíl nezasáhla a vystřelená diabolka prosvištěla křovím. „To snad není možný! Ty flinty maj určitě křivou hlaveň!“ nadávala.

Sandra si taky lehla, zamířila ještě pečlivěji než Tamara a vystřelila. Důchodce se po dalších dvou zásazích zmítal na zemi a slabě úpěl.

„Nojo, určitě maj křivý hlavně!“ potvrzovala Sandra Tamaře a zase se zvedla.

„Necháme toho,“ doporučovala Tamara. „Je to všechno nějak debilní, asi to rozbili. A stejně máme ještě půl hodiny času, než to začne, tak si zajdem na kafe!“

„Dobře,“ souhlasila Mrožová. „Ale ředitel by neměl vidět, že nic neděláme. Schováme se radši u mě v kabinetu!“ Sebraly vzduchovky a vydaly se zpět do školní budovy.

Důchodce Kalousel se zatím pomalu a bolestivě zvedal ze země. Čtyři rány po diabolkách mu lehce krvácely. Ztěžka se postavil na nohy, a jak nejrychleji mu jen jeho věk a zranění dovolovaly, odbelhal se za lehkého skučení na druhou stranu školy, kde mezitím ostatní žáci a učitelky připravovali další rádobu zábavné soutěžní disciplíny.

„Vražda! Teroristi! Washingtonský střelec se vrátil! Zavolejte FBI!“ Křičel z plných plic důchodce, libující si ve sledování zaoceánské seriálové produkce. Nejprve nikdo nechápal, co se děje, a důchodce byl pokládán za pomatence, ale díky svému neodbytnému vzrušenému projevu, a především díky tomu, že neváhal prezentovat svá zranění, se mu nakonec podařilo přesvědčit všechny přítomné, že nedaleko se nachází šílenec střílející po nevinných lidech. Ředitel, zastížen šokující zprávou právě ve chvíli, kdy si připravoval projev k zahájení dnešních soutěží, vydal nařízení, aby se všichni žáci i pedagogové okamžitě vrátili zpět do školní budovy a za žádných okolností ji neopouštěli. Sám za vzrušené asistence postřeleného důchodce zavolal na tísňové číslo linky Policie České republiky, kde oznámil teroristický útok šíleného střelce. Na naléhání Kalouska také vyžadoval vyslání jednotky rychlého nasazení, obrněných transportérů, potápěčů a policejního vrtulníku.

Následná akce byla vskutku rychlá a velkolepá. Ani ne za dvě hodinky zastavila před školou zeleno-bílá felicie, ze které vystoupili dva páni příslušníci. Bez větších známek nadšení se pak poklidným krokem dostavili do ředitelny. Zde na ně již ředitel čekal i s postřeleným důchodcem, kterému, aby nedošlo ke zničení důležitých důkazů, zatím nikdo neposkytl žádnou první pomoc.

„Trochu jsme se zdrželi,“ vysvětloval policista. „Museli jsme si dát ještě kafe u benzínky. To víte, takhle brzo po ránu po nás nemůžete chtít žádný zázraky. Tak co se to tady vlastně stalo?“

Ředitel rychle objasnil situaci a Kalousek předvedl svá střelná zranění.

„Tak abysme asi vyslechli všechny svědky!“ rozhodl příslušník. „Nejdřív učitele, pak se případně zaměříme i na žáky.“

„Pedagogický sbor je shromážděn vedle ve sborovně,“ informoval vyšetřovatele ředitel a otevřel dveře propojující jeho kancelář s onou místností. Všechny shromážděné učitelky zde vášnivě debatovaly na thema záhadné střelby. Závěsy na oknech byly zataženy, aby, jak někoho napadlo, bylo případnému ostřelovači znemožněno v útoku.

„Jsou tady všichni?“ otázal se policista.

„Chybí Sandra s Tamarou,“ hlásil kdosi.

„Asi budou u Sandry v kabinetu,“ vysvětlovala Liduše Fešná.

„Ať okamžitě přijdou,“ nařídil policista. „Chci je tady mít všechny!“

Ředitel se vrátil do své pracovny, otočením přepínače a několika mocnými kopy uvedl do provozu letitou stanici školního rozhlasu a naléhavě promluvil do mikrofonu:

„Vyslechněte následující hlášení! Opakuji, vyslechněte následující hlášení! Žádám paní učitelku Mrožovou a paní učitelku Trčkovou, aby se okamžitě dostavily do sborovny! Konec hlášení! Opakuji, konec hlášení!“

Sandra s Tamarou právě popíjely kávu a zatím netušily zhola nic o chaosu, který se jejich zásluhou kolem strhl. Pouze jim při pohledu z okna bylo divné, že venku zatím nikdo nemá zájem o střelbu ze vzduchovky. Hlavu si s tím ale nelámaly, říkali si, že si asi všichni žáci nechávají tu nejlepší disciplínu až na konec, a spokojeně do sebe obracely jeden šálek za druhým. Když vyslechly hlášení, byly rozezleny, co že se to zase děje a proč je ředitel obtěžuje. Hodily do sebe zbytek kávy a sebraly vzduchovky s tím, že potom už půjdou rovnou ven na své soutěžní stanoviště.

Když vstoupily do sborovny, kde se zatím policisté vyptávali na podrobnosti, působily jejich postavy, držící každá dvě vzduchovky, v této situaci dosti výmluvně.

„Ha! Teroristi!“ Vidíte je! Mají zbraně!“ vykřikl Kalousek a ukázal prstem na Sandru s Tamarou. „Pane komisaři, zatkněte je! Máte právo nevypovídat! Všechno, co řeknete, může být použito proti vám!“

„A sakra!“ pochopila při pohledu na důchodcovy krvácející rány překvapivě rychle Sandra. „Tak už je mi jasný, proč se vždycky střílelo tím druhým směrem!“

„A proč? To by mě teda zajímalo...“ nechytala se zatím Tamara.

„Takže je to jasný!“ zvolal vítězoslavně příslušník-vyšetřovatel. „A teď všichni ven! Zůstanu tady jen já, poškozený a tyhle dvě podezřelý! Tohle je úřední vyšetřování!“

Zbytek pedagogického sboru včetně ředitele poslušně opustil místnost.

„Tohle pro vás vypadá špatně..., moc špatně...“ pronášel zvolna a dramaticky policista směrem k Sandře s Tamarou. „To máte pokus o vraždu, šíření terorismu a k tomu ještě zločinné spolčení... Jak já to tak vidím, tak za to byste mohli dostat..., no..., možná i roční podmínku!“

„A sakra! A nedalo by se to nějak..., no víte co..., nějak ošetřit, pane důstojníku...?“ zeptala se podbízivě, a především zoufale Sandra.

„Nó, já bych ho mohl zastřelit,“ ukázal na Kalouska, „a do protokolu napsat, že to byla sebevražda. Ale to by bylo drahý..., hodně drahý! Za mordovačku dědka je příplatek!“

„Cože?“ řval nepřítelně Kalousek. „Tahle doba je teda pěkně zkažená! Nejdřív mě postřelej a potom snad navíc i zabijou! Ještě že se toho nedožiju!“

„Ale nakonec... měl bych tu pro vás jedno řešení...,“ začal tajemně policista. „Myslím, že budeme všichni spokojeni.“

„Sem s ním!“ vykřikly zoufale Sandra s Tamarou.

„Tak, viděl bych to asi takhle. Vy mi dáte určitou provizi a já zajistím od svého známého policejního lékaře potvrzení, že ta zranění tady pan Kalousek utrpěl za války. Takhle vy dostanete odškodnění,“ ukázal na Kalouska, „vy budete za pár českých na stole z obliga,“ ukázal na Sandru s Tamarou, „no a konečně já si nebudu muset špinit ruce jeho krví...“

„No vidíte!“ rozzářila se konečně tvář Sandry Mrožové. „Vždycky se najde nějaké řešení přijatelné pro všechny zúčastněné strany!“

NA LAVIČCE

Václav FRANC

Snad každý kluk aspoň na okamžik zatoužil stát se slavným fotbalistou, prohánět se po zelených plátcích, ať už kdesi za vsí nebo na věhlasných svatostáncích hry míče kopaného. Ne každý může pocítit volání tribun na Maracana, kde se tísní sto tisíce příznivců hlava na hlavě, kde desítky obětí končí infarktem při gólu ve vlastní síti. Někdo holt musí ale taky kopat divizi, okresní přebor či ještě nižší soutěže. Já neměl to štěstí, a tak jsem zůstal spíše fotbalistou teoretikem, který u obrazovky ví nejlépe, jak měl ten hráč kopnout, proč neměl vůbec nastoupit atp. Ve svém věku jsem nepředpokládal, že se na tomto něco změní. Sprintoval jsem maximálně k autobusu a potom jsem se dvě stanice vydýchal.

Vše by zůstalo při starém, kdyby ... jednou odpoledne si mě zavolal do kanceláře náčelník.

"Venci, dělejte, ať jste za deset minut u brány, budou vás tam čekat fotbalisti!"

"Já jsem ale fotbal ...," blekotal jsem.

"Vemte brašnu a mazejte! Nikoho jiného nemám, tak alou!"

Neodporoval jsem. Rozkaz je rozkaz. Lékař slavné jedenáctky místního VTJ náhle onemocněl. Až později jsem se dozvěděl, jak to bylo doopravdy.

U brány čekal nadporučík Málek a trenér Šindelář.

"Kde seš, abso? To je doba!" pokřikovali.

V autobuse vládla předstartovní atmosféra snad jen mezi trenérem a vedoucím výpravy. Většinu hráčů, vojáků základní služby, jsem znal z vysedávání po nocích v lepších lokálech posádkového města. Seděli na sedadlech jako po probdělé noci.

"Hoši, " probouzel je nadporučík, "víte, co nás dneska čeká. Agro Tachovice nebude žádná legrace. Jsou v tabulce o bod před námi!"

Náš autobus směřoval na existenční utkání do jámy Ivové. Buď my nebo Tachovice půjdou o třídu níž, což většina lampasáků bude považovat za potupu. Na podzim jsme doma prohráli.

Málek hráče motivoval: "Když vyhraje, tak jedete domů, velitel to slíbil! Opuštěk pro každého a za každý gól den navíc pro střelce!"

"To je nespravedlivé," křičel brankář Kubíček. "A co já"

"Když třeba chytíš penaltu, tak taky plus jeden den."

Kubíček se zamyslel a představoval si, jak slavně zachrání v poslední minutě, když podplacený rozhodčí odpíská pokutový kop za stavu 0 : 0 .

"Ale hoši, když prohrajete, tak si nepřejte tu melu od velitele!"

Velitel útvaru major Šašek měl fotbalovou duši. Hráče, lépe řečeno vojáky, které posílal na sedm dní do basy častoval červenou kartou, na podřízené, kteří udělali nějakou levárnu, křičel faul nebo aut, Slávisty (sám Sparta) posílal na nejhorší rajóny, do rozkazů používal výrazy jako sestavu tvoří, křídla zaútočí, obranu zabetonujeme, soupeře odzbrojíme na jeden dotek. Fotbalem žil od rána do večera, dokonce chtěl přejmenovat útvar Jana Žižky na útvar Františka Veselého, ale jen do té doby, než se dozvěděl, že Veselý je sešíváný. Po prohraném zápase sám přebíral hráče, vedl tréninky a dohlížel na vše potřebné, aby nebylo nic zanedbáno.

Začínal jsem se bát, neboť trest v případě porážky padal i na hlavu lékaře mužstva.

"Doufám abso, žes v životě viděl balón?" zeptal se trenér.

"Snad nám přineseš štěstí! Jen žádný strachy. Budu u tebe a když něco, tak ti řeknu. Jasný ?!"

"Á, už nás vítají," zaradoval se Málek při pohledu z okna. Při projížděce městečkem jsem uviděl několik občanů se zdviženou holí. Na stadión u řeky jsme dorazili s menším zpožděním. Rozhodčí z Brodu (sousedního města Tachovic) se díval přísně. Ještě hůř nás pozorovali domácí, kteří se už radovali, že nedorazíme včas a oni vyhrají kontumačně. Takovou radost jsme jim nemohli udělat.

Výkop měli domácí. Od začátku se šlachovití útočníci valili na naši branku jako lavina. Brankář Kubíček nevěděl, kam dřív skočit. Šindelář litoval, že jsme ve chvatu zapoměli doma dýmavnice.

Běžela sotva desátá minuta, když se nervózní hloučky postávajících těsně za naší lavičkou poprvé rozradostnily. Brankář Kubíček při rohu pěstí srazil nejlepšího útočníka domácích. Rozhodčí nezaváhal. Pokutový kop.

"Počkej doma!" hrozil gólmanovi Šindelář pěstí. Kubíček, který díky střelecké neplodnosti spoluhráčů, nebyl již půl roku doma, si uvědomil, že si musí opuštěk zařídit po svém. Když padal na zem vlevo, míč se třepal v síti vpravo. 0 : 1 .

Do konce poločasů fotbal za moc nestál. domácí se spokojili s hubeným vedením. A naši? Stále se hledali, tréma jim svazovala nohy, přetrénovanost je zradila, terén byl neregulérní, míč byl vypuštěný, branky špatně viditelné, poškodil nás rozhodčí, vápno bylo příliš bílé a hra soupeře netradiční. Zkrátka známe to z novin (viz naše první liga). Navíc nás zradilo i počasí. Červen před Medardem a slunce pražilo v pozdní odpolední dobu jako za poledne. Hráči odcházeli do kabin upocení, upachtění a posmutnělí.

"Hoši, hoši, takhle domů nepojedeme!" v rozčilení Málek kopnul našeho nejlepšího útočníka Rákocziho do holeně tak nešťastně, že si druhou půli musel přikládat ledové obklady. Na jeho místo nastoupil mladý Holenda. Mrzelo mě, že jsem nemohl být platným mužem na hřišti, a tak jsem bral Rákocziho zranění jako osobní satisfakci.

Šindelář v koutku šatny přemýšlel, kde jsou Papuánské ostrovy, neboť mu pošťák doručil telegram přímo na lavičku s výhodnou nabídkou trénovat národní mužstvo Papuánských ostrovů při příští kvalifikaci na mistrovství světa, za což mu bafuňáři nabízeli lukrativní odměnu, vyšší než mohla nabídnout VTJ i s naturáliemi.

Druhá půle se podobala jako vejce vejci první. Pivaři v ochozech chlemstali pivo z papírových žejdlíků. Funkcionáři si mnuli ruce a hráči domácích se nechali ukolébat. Brankář Pátek podepisoval památničky ctitelkám za brankou. Prostě klídek.

Patnáct minut před koncem se to stalo. Domácí opora, zametač týmu, poslal z poloviny hřiště malou domů. Tachovice začali hrát na čas a rozhodčí jim tento nešvar bezmezně toleroval. Právě v té chvíli se Pátek věnoval ctitelkám a památničkům. A v síti se třepal první úlovek. 1:1.

S našimi hráči se začali dít prapodivné věci. někteří se dokonce rozběhli k soupeřově brance, aby se seznámili s domácím ochráncem svatyně, neboť doposud neměli tu čest. Na lavičce se hned lépe dýchalo. Major Šašek musí uznat snahu. Jen pivaři neuznávali nic. Začali nesportovně urážet vlastního brankáře. Následně se stala terčem posměchu moje čepice, zvláště, když jsem hlasitě vyzdvihl morálně volní vlastnosti gólmana Pátka.

Naši hoši se osmělili, několikrát se dostali za polovinu. Mladý Holenda přišel do mužstva původně jako náhradní brankář, ale díky dobrému kádrovému posudku byl převelen na místo útočného hrotu. Šindelář jej střídal aspoň na pár minut, neboť si tím dělal očko u politruka útvaru, Holendova strýce majora Zákostelského. Holenda dostal poprvé příležitost na celý poločas a hrál jako vyměněný. Měl sice problémy s ofsajdem, ale právě fakt, že stojí neustále mimo hru, tento překvapivý a ne všemi vždy chápaný herní prvek rozhodl zápas. Morálka domácích po vyrovnání klesla.

Hádky mezi zadáky se stávaly pravidlem, a tak jeden z nich v domněn, že za ním stojí spoluhráč, posunul balón dozadu na Holendu.

Ten vycítil šanci. Sám tváří v tvář Pátkovi, který se robinsonádou vrhnul pod nohy našemu útočníkovi, se rozmáchl a kopl. Trefil drn, částečně Pátka, který se zakousl Holendovi do lýtku. Míč postrčený kontaktem dvou hráčů se přece jen došoural za brankovou čáru. 2 : 1 . Škoda, že zápas nevysílala televize, Holenda by kandidoval na Zlatou kopačku.

Šindelář na lavičce vyskočil a objal mě. V zádech jsem pocítil první šutrák.

"To nic, chlapče, " šeptal trenér, když jsem se ošíval. "Teď už to nepustíme!"

Na náhradníky, asistenty i mou osobu se snesla sprška nevole, kamenů a plivanců. Chvilí trvalo než jsme si všimli, že Holenda zůstal ležet v šestnáctce soupeře. Šindelář mě pobídl: "Teď se ukaž, abso!"

Mrknul jsem na hodiny. Do konce zápasu chybělo necelých deset minut.

"Už jim nesmíš dát šanci!" křičel Šindelář a já připitoměle odpověděl: "Provedu!"

Popadl jsem kuffík a poprvé v životě vyběhl na fotbalový trávník jako aktivní účastník. nevnímал jsem okolí ani lavičku, která mě brzdila: "Abso, pomalu!"

S nasazením života jsem doběhl k Holendovi. Právě včas. Začínal se stavět na nohy. Když se rozhodčí otočil v naději, že je vše v pořádku a domácí ještě do konce zápasu vyrovnají a on nebude muset vracet pytel pšenice (úplatek), podrazil jsem Holendu, rozprostřel brašnu a vytáhl lahvičku se zázračnou tekutinou.

"Abso, co to máš? Živou vodu?" řvaly tribuny a já se vznášel v sedmém nebi. Mačkal jsem knoflík spreje s umrtvovací látkou stále silněji. Holenda propukal v nový přívál úpění, skučení a naříkání. Rozhodčí chtěl dokonce přivolat nosítka. odmítl jsem. Očkem jsem pokukoval po hodinách. Naskočila poslední minuta, tekutiny ubývalo, ale vydržel jsem. Holendova noha hrála všemi barvami. Teď jsem si byl jist, že střelec vítězného gólu po svých z trávníku neodejde.

Rozhodčí pochopil, že prohrál. Rozloučil se s obilím, vzal píšťalku a zápas ukončil. Sprej byl prázdný. V autobuse jsem sice litoval, že aspoň trochu jsem mohl ušetřit na šrámy, boule a modřiny, které nám způsobili domácí fandové, ale vítězství a dva body byly tou nejlepší hojivou náplastí.

V příštím čísle posádkového zpravodaje Pancéřová pět vyšla obsáhlá reportáž pod titulkem Zasloužená výhra. Vedle Holednova jména (byl povýšen do hodnosti svobodníka), který byl převezen do vojenské nemocnice (snad mu nohu nebudou muset amputovat) bylo tučně vysazeno i moje jméno.

Velikáni fotbalových trávníků, třeste se!

OLYMPIÁDA V ZOO

Václav FRANC

OLYMPIÁDA V ZOO

Jednou v ZOO stala se vám
prapodivná věc
pan správce večer
neuzavřel klec
a zvířata měla poradu,
jak oslaví náhlou svobodu

Lidi nemají ani zdání,
jaká mají zvířata přání
Lev zařval: Nechci žít už
v kleci,
chci si dopřát pohyb a
jiné věci!

A tak celá sešlost
dala na lví radu
vystrojit na jeho počest
první ZOO olympiádu

CHLUBIVÝ LEV

Lev se chlubí jako král,
jak zamlada lyžoval
Smějí se mu staří bobři,
jak chce jezdit slalom obří
na africké poušti v písku,
kde má horkem vyschlou miskou
Smějí se mu mladí raci
v ZOO je jen pro legraci

Lev se ale chlubí dál,
jako každý pravý král

O MEDVĚDECH

Medvědi
co rádi med
cvičí zrána leh a sed
Jejich táta medvěd Viki
cvičí s nimi taky kliky
Jejich máma medvědice Heda
zahanbit se dětmi nedá
švihadlo kmitá tam a zpět
rodinka radost pohledět

Jenom medvěd Erazím
tuhle povídačku kazí
Líže líže sladký med
jako bečka praskne hned

BIMBO

Bimbo to je uličník
nechce chodit na nočník
raděj zvedá v ZOO parku
kusy dřeva za polárku
Jeho máma slonice
strach má o něj velice
že je ještě malé slůně
že to odstůně
Bimbův táta starý slon,
chobot má jak bombardón,
o syna se bojí malinko:
Bimbo není žádné miminko!

OLYMPIJSKÝ VÝBOR

Krokodýl je dobrý plavec
Káně zase lesní dravec
Krokodýl hlídá odpadlíky
dravec zase vrtulníky

A co pojí oba dva?
Funkce takřka podobná
Oba sedí pospolu
v olympijském výboru
Zasedají o sto šest
přísně dbají o svou čest

PLAZÍ SÁZKA

Sázeli se dva plazi
kdo z nich se dřív doplazí
do Pardubic na výlet
a do ZOO zase zpět
Brejlovec zapomněl brýle
zadýchal se v půli míle,
užovka už kluše zpět,
vždyť pospíchá na oběd

MYŠÍ DOŽÍNKY

Divil se pan výpravčí
kam se žene černé kotě
nafintěné, umyté,
bez maminky, o samotě

Nedivte se, pane dráha,
prskla černá Sazinka,
dejte lístek poloviční
jsem docela malinká

Kam to bude, malá slečno,
zvědaví jsou na dráze
Kočka jenom sekne packou:
Zase jenom nesnáze

To ví přece každé kotě,
na počest Mourka a Pacinky
na návsi v Kočičí Lhotě
konají se myší dožínky!

ANTILOPY

V pavilónu antilop
na řadě je právě lob
antilopy mají nadání
zvláště silné podání
soupeři strach nahání

A ty jejich ostré rohy
stejně jako rychlé nohy
k tenisu nejlepší vlohy

POZOR NA BLECHY

Neperte se nikdy s blechou,
i když máte nadváhu
uhněte jí raděj z cesty
při setkání na prahu

Blechy totiž mají páru,
nemají čas na hraní,
pilně v každé volné chvílce
cvičí se ve vzpírání

Proto pozor na blechy
nebo bude sec mazec,
když vám blecha pustí činku
přímo na palec

ŽÍŽALÍ ZÁVOD

Závod žížal na sto yardů
zajímá nejvíce Jardu
Favoritek je tu řada
dlouhá, tenká, těžká rada

Po startu se řítí do dále
samé trénované žížaly
V půli závodu je v čele
snědá dešťovka z Izraele,
za ní v těsném závěsu
bledá lordka z Walesu
A žížala z Portorika
propotila už dvě trika

Ale v cíli nejvíce se smály
dvě žížaly z republiky Mali
Za svůj výkon bez chyby
půjdou s Jardou na ryby